Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1905. Wydano i rozesłano dnia 23. września 1905. **Część XVIII.**

Nr. 99.

Ogłoszenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 12. sierpnia 1905 L. 75.348, w sprawie podwyższenia taksy leczenia w powszechnym szpitalu publicznym w Jaśle.

Na podstawie § 9 ustawy z dnia 28. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 47, ustanawia Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem taksę za leczenie i pielęgnowanie chorych w publicznym szpitalu powszechnym w Jaśle dla dorosłych na 1 K 34 h,. a dla dzieci do lat 7-miu na 68 h dziennie, począwszy od 1. lipca 1905 roku.

We Lwowie, dnia 12. sierpnia 1905.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Nr. 100.

U s t a w a

z dnia 20. sierpnia 1905 dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, którą zmienia się niektóre postanowienia ustawy krajowej z dnia 15. sierpnia 1866 Dz. u. kr. Nr. 28, o pokrywaniu kosztów stawiania i utrzymywania budynków kościelnych i plebańskich w parafiach wyznania katolickiego, tudzież dostarczenia przyrządów i sprzętów kościelnych, w brzmieniu ustanowionem ustawą z dnia 16. kwietnia 1896 Dz. ust. kr. Nr. 25.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam, co następuje:

Art. I.

Postanowienia §§ 9, 9 a), 10, 12, 13 i 13 a) ustawy krajowej z dnia 15. sierpnia 1866 Dz. u. kr. Nr. 28, o pokrywaniu kosztów stawiania i utrzymywania budynków kościelnych i plebańskich w parafiach wyznania katolickiego, tudzież dostarczenia przyrządów i sprzętów kościelnych, w brzmieniu ustanowionem ustawą z dnia 16. kwietnia 1896 Dz. u. kr. Nr. 25 zostają niniejszem uchylone, a natomiast obowiązywać będzie następujące postanowienie:

§ 9.

Jeżeli w okręgu parafialnym znajduje się poza obrębem gminy, w której jest macierzysty kościół parafialny, — kościół filialny, uznany jako taki przez wyższą Władzę kościelną za zgodą państwowej administracyi wyznaniowej i utrzymywanej przez należących do niego parafian, — natenczas nie są obowiązani ci ostatni do konkurencyi na rzecz macierzystego kościoła parafialnego.

Umowy, określające i regulujące dotychczasowy obowiązek, tracą moc obowiązującą z chwilą wejścia w życie tej ustawy, lecz na przyszłość może być obowiązek parafian kościoła filialnego w drodze umowy uregulowany.

Do pokrycia wydatków na mieszkalne i gospodarcze budynki parafii macierzystej mają oni przyczyniać się w równej mierze, jak reszta parafian okręgu parafialnego, są jednak wolni od tego obowiązku, jeżeli budynki takie dla duchownego przy ich kościele filialnym ustanowionego, z własnych funduszów utrzymują.

§ 10.

Kościoły filialne w okręgu parafialnym, oraz budynki mieszkalne i gospodarcze dla duchownych, przy tych kościołach ustanowionych, mają, o ile nie istnieją inne prawne zobowiązania — stawiać i utrzymywać parafianie, należący do filialnego okręgu parafialnego, przy pomocy rozporządzalnego majątku kościelnego, a ewentualnie i datku patrona, jeśli kościół filialny ma osobnego patrona.

Datki konkurencyjne rozdziela się stosownie do postanowień §§ 8, 8 a), 8 b), 8 c), 8 d) i 8 e) ustawy z dnia 16. kwietnia 1896 Dz. u. kr. Nr. 25 i niniejszej ustawy, tudzież w myśl postanowień ustawy z dnia 15. sierpnia 1866 Dz. u. kr. Nr. 28 i z dnia 15. listopada 1888 Dz. u. kr. Nr. 96 w stosunku do podatków bezpośrednich, opłacanych przez tych parafian w filialnym okręgu parafialnym.

Osoby fizyczne i prawne (Skarb państwa, fundusz publiczny, gmina), tudzież spółki i stowarzyszenia w § 8 ustawy z dnia 16. kwietnia 1896 Dz. u. kr. Nr. 25, pod poz. 2 i 3 wymienione, wolne są od obowiązku konkurencyi na rzecz filialnych kościołów i budynków, położonych w okręgu parafii macierzystej.

§ 12.

Wydatki na pokrycie potrzeb z odprawianiem liturgii połączonych, jakoteż wydatki na utrzymanie sług kościelnych, należy pokrywać przedewszystkiem ze źródeł, oznaczonych w § 1 ustawy z dnia 15. sierpnia 1866 Dz. u. kr. Nr. 28 i w § 2 ustawy z dnia 16. kwietnia 1896 Dz. u. kr. Nr. 25.

O ile wydatki te nie dadzą się pokryć z tych źródeł, otrzyma paroch, a względnie duchowny, sprawujący duszpasterstwo, na pokrycie tych kosztów od stron konkurencyjnych kwotę ryczałtową, która łącznie z pokryciem, wskazanem w powołanych postanowieniach, nie może przenosić rocznie kwoty 400 K.

Rozłożenie na strony konkurencyjne następuje w myśl postanowień ustawy z dnia 16. kwietnia 1896 Dz. u. kr. Nr. 25, w stosunku do opłacanej należytości podatków bezpośrednich.

§ 13.

Dla załatwiania spraw, tyczących się budowania nowych i utrzymywania istniejących budynków kościelnych, jakoteż dla załatwiania spraw konkurencyjnych, ustanawia się w każdej parafii Komitet, złożony z pięciu członków. Stałymi członkami tego Komitetu są: paroch kościoła parafialnego i patron kościoła, o ile ma prawo prezenty parocha lub jego zastępca. Jeżeli kościół parafialny ma dwu patronów, wtedy ci kolejno co lat trzy są stałymi członkami Komitetu. Jeżeli jest więcej jak dwu patronów, to wybierają z pośród siebie jednego na członka Komitetu na lat dwa. Resztę

członków Komitetu, to jest trzech, a jeżeli patron nie wykonywa prawa prezenty parocha, czteru członków wybierają strony konkurencyjne na lat sześć. W wyborze tym parafianie kościoła filialnego udziału nie biorą. Jeżeli jednak parafianie kościoła filialnego są obowiązani do konkurencyi na rzecz parafii macierzystej, to mają prawo wybrać do tego Komitetu jednego członka, który może uczestniczyć w obradach i uchwałach Komitetu, natenczas gdy chodzi o wydatki obciążające także parafian kościołów filialnych.

Wybory do Komitetu przygotowuje i zarządza je władza polityczna I. instancyi. Wybór ma być dokonanym w miejscu, gdzie się znajduje kościół macierzysty przy analogicznym zastosowaniu postanowień ordynacyi wyborczej gminy, wszelako bez tworzenia kół wyborczych. Wyborami kieruje Komisya wyborcza, która składa się z trzech członków, wybranych przez obecnych wyborców ze swego grona pod przewodnictwem najstarszego wiekiem.

Uprawnionymi do wyboru i obieralnymi są ci katolicy dotyczącego obrządku obowiązani do konkurencyi, którzy są według ordynacyi wyborczej gminnej uprawnieni do wyboru i obieralni. Przy wyborze rozstrzyga absolutna większość głosów uprawnionych, uczestniczących w wyborze.

Gdyby przy pierwszem i drugiem głosowaniu nie uzyskano absolutnej większości głosów, należy tych uważać za wybranych, którzy przy drugiem głosowaniu otrzymali największą liczbę głosów.

W razie równości głosów rozstrzyga los, który wyciągnąć ma przewodniczący Komisyi wyborczej. Wynik wyboru ma być bezzwłocznie podany do wiadomości politycznej władzy powiatowej.

W razie ubytku wybranych członków komitetu w ciągu sześciolecia należy zarządzić nowy wybór na resztę tego okresu.

Członkowie Komitetu pełnią swoje obowiązki bezpłatnie i tylko połączone z tą czynnością wydatki w gotówce mają im być zwrócone.

§ 13 a).

Tak samo ma być dla każdego, w okręgu parafialnym istniejącego, przez przynależnych parafian utrzymywanego kościoła filialnego (§§ 9 i 10 niniejszej ustawy) utworzony filialny Komitet parafialny, złożony z pięciu członków.

Do tego filialnego Komitetu parafialnego, który ma być ustanowiony na lat sześć, należy jako stały członek każdoczesny do sprawowania duszpasterstwa w okręgu filialnym ustanowiony duchowny, względnie w braku tegoż paroch macierzystego kościoła parafialnego i patron kościoła filialnego. Z pozostałych trzech członków Komitetu, a względnie jeżeli kościół filialny nie ma patrona, czteru członków mają wybrać obowiązani do konkurencyi parafianie okręgu filialnego przy zastosowaniu § 13 niniejszej ustawy.

Filialny Komitet parafialny ma pod względem stawiania i utrzymywania kościoła filialnego i filialnych budynków mieszkalnych i gospodarczych ten sam zakres działania, jak Komitet parafialny kościoła macierzystego i parafii.

Art. II.

Wykonanie niniejszej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi Wyznań i Oświecenia.

Ischl, dnia 20. sierpnia 1905.

Franciszek Józef w. r.

Hartel w. r.

Nr. 101.

U s t a w a

z dnia 25. sierpnia 1905 o osuszeniu bagien Rzemieńskich.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem rozporządzam, co następuje:

§ 1.

Osuszenie bagien w gminach i obszarach dworskich: Rzemień, Dobrynin, Białybór i Tuszyma powiatu Mieleckiego, które ma być wykonane przez spółkę wodną zawiązaną po myśli § 52 krajowej ustawy wodnej z dnia 14. marca 1875 Dz. u. k Nr. 38, uznane zostaje za przedsięsiorstwo subwencyonowane z funduszu krajowego.

§ 2.

Za podstawę techniczną tej melioracyi służyć ma projekt Wydziału krajowego z roku 1902, który preliminuje koszta robót na 304.000 K.

Wydział krajowy zostaje jednak upoważniony do poczynienia zmian w tym projekcie w porozumieniu z Administracyą państwa w granicach powyższej sumy kosztorysowej.

§ 3.

Koszta budowy włącznie z wydatkami na utrzymanie w czasie budowy i kosztami zarządu pokryte będą z mającego się w tym celu utworzyć funduszu budowy.

Do pokrycia tych kosztów mają się przyczynić:

a) fundusz krajowy bezzwrotnym zasiłkiem w wysokości jednej trzeciej części preliminowanych kosztów;

b) państwowy fundusz melioracyjny w myśl §§ 6 i 4 ustawy z dnia 30. czerwca 1884, Dz. u. p. Nr. 116, bezzwrotnym zasiłkiem w wysokości jednej trzeciej części kosztów z zastrzeżeniem konstytucyjnego zezwolenia;

c) spółka wodna resztą preliminowanych kosztów budowy.

§ 4.

Termin rozpoczęcia i czas trwania budowy, tudzież wysokość i termina płatności corocznych datków kraju, państwa i spółki wodnej oznaczy Wydział krajowy, wspólnie z Administracyą państwa.

§ 5.

Wykonanie robót, oraz zarząd funduszu budowy obejmie Wydział krajowy.

Sposób wykonania przedsiębiorstwa oznaczyć ma Wydział krajowy w porozumieniu z Administracyą państwa, której podobnie jak i Wydziałowi spółki wodnej przyznany będzie wpływ odpowiedni na tok spraw technicznych i ekonomicznych przedsiębiorstwa.

Bliższe szczegóły co do zakresu i sposobu wywierania tego wpływu, oraz co do ewentualnego bezpośredniego współdziałania państwowych organów technicznych przy wykonaniu tego przedsiębiorstwa określi rozporządzenie wykonawcze, które ułoży Wydział krajowy wspólnie z Administracyą państwa.

§ 6.

Dla utrzymania wykonanych robót ma być utworzony oddzielny fundusz, którym zarządzać będzie Wydział spółki.

Fundusz ten składać się będzie:

1. z dochodów uzyskanych z wydzierżawiania szkarp potoków i rowów;

2. z grzywien nakładanych za przekroczenia wodne przy tem przedsiębiorstwie w myśl art. I. ustawy z dnia 4. stycznia 1903, Dz. u. kr. Nr. 12;

3. z corocznych datków spółki wodnej, które mają być rozłożone na członków spółki według miary ustanowionej w statucie.

§ 7.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi rolnictwa.

Ischl, 25. sierpnia 1905.

Franciszek Józef w. r.

Buquoy w. r.

Nr. 102.

Ustawa

z dnia 19. sierpnia 1905 dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, o utworzeniu z posiadłości powstałych z rozparcelowanych dóbr tabularnych Stupnica, powiat Sambor, nowej gminy administracyjnej pod nazwą Stupnica polska.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, rozporządzam, co następuje:

Art. I.

Posiadłości powstałe wskutek rozparcelowania majętności tabularnej Stupnica, powiat Sambor, a stanowiące zwarty w swych granicach zaokrąglony obszar, tworzyć mają nową samoistną gminę administracyjną pod nazwą Stupnica polska.

Art. II.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

Art. III.

Wykonanie tej ustawy polecam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Ischl, dnia 19. sierpnia 1905.

Franciszek Józef w. r.

Bylandt w. r.

Nr. 103.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z 12. września 1905 L. 125.701, o zmianie nazwy miasta „Gródek“ koło Lwowa na „Gródek Jagielloński“.

C. k. Ministerstwo spraw wewnętrznych w porozumieniu z c. k. Ministerstwem sprawiedliwości i c. k. Ministerstwem Skarbu reskryptem z dnia 19. sierpnia 1905 L. 43.550, zezwoliło na prośbę gminy Gródek pod Lwowem aby miasto to od 1. stycznia 1906 począwszy używało nazwy „Gródek Jagielloński“.

C. k. Namiestnik:
Potocki w. r.